La Vanguardia, 20/04/20

CEDIDA G. ARCHETTI

Genni Archetti fotografiada aquesta setmana davant del refugi dels Estanys de la Pera

La guarda dels Estanys de la Pera posa a punt el refugi per quan els excursionistes puguin tornar a la muntanya

Reclusió amb vistes al Cadí

ROSA M. BOSCH
Barcelona

Per Genni Archetti anar a comprar fruita o hortalisses és, literalment, tota una excursió. A la guarda del refugi dels Estanys de la Pera i al seu marit, l'ordre de confinament els va agafar en aquest apartat enclavament de la Cerdanya, a gairebé 2.400 metres d'altura, amb el rebost ple. Però si volen productes frescos han d'anar a Martinet, fet que implica gairebé quatre hores de caminada entre anar i tornar, a més d'un trajecte amb cotxe de 45 minuts en cada sentit.

La reclusió és dràsticament diferent per a els persones que viuen immerses en la natura. Per a les coses bones, que són moltes, i per a les que no ho són tant. Aire pur però menys comoditats. El petit alberg construït el 1957 amb pedra i fusta allotja en plena temporada d'esquí i durant els mesos d'estiu fins a 35 persones; ara, quan el món està parat per intentar frenar la Covid-19, només té dos habitants, la Genni i el seu marit, Daniel Ferrer.

El manteniment de l'edifici, els cursos en línia, la cuina i la lectura ocupen el temps de la Genni, la guarda des de fa nou anys

"Com que ja érem aquí quan es van prendre les mesures més restrictives, ens trobàvem bé de salut, teníem prou menjar, a més de pintura i eines per posar a punt l'edifici, vam considerar que el millor era quedar-nos", relata per telèfon la Genni, que si surt el sol gaudeix de càlids capvespres amb vistes al Cadí. Després de prendre la decisió de no moure's, van avisar als Mossos i als agents rurals que passarien el període d'aïllament als Estanys de la Pera.

La Genni és una biòloga italiana, de Brescia, que d'adolescent ja va començar a anar cada estiu al refugi de Tonolini, al parc natural d'Adamello, als Alps, per ajudar a la cuina.

La Genni va venir per primera vegada a Barcelona gràcies al programa Erasmus i va tornar a Catalunya quan va acabar la carrera, a la Universitat de Parma, per participar en una campanya oceanogràfica de l'Institut de Ciències del Mar. Poc després va deixar els fons marins per treballar en una multinacional. Fa nou anys va decidir que havia arribat el moment de buscar aires nous i es va presentar al concurs que convocava la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya (FEEC) per explotar el refugi. Contra el seu pronòstic, va guanyar. Des d'aleshores s'instal·la en aquest racó de la Cerdanya de juny a mitjans d'octubre, els caps de setmana d'hivern i tot el febrer.

"La guarda soc jo i el meu marit ve per ajudar-me els dies festius, per això la mare em pregunta fent broma que com aguantarem, ja que el confinament ens obliga a estar junts cada dia". Però les hores passen ràpid.

Conscienciats que el panorama convida a la prudència i que el sistema sanitari està al límit atenent els malalts de coronavirus, explica que, al contrari del que podria pensar la gent, aquestes setmanes no pugen als pics del voltant ni practiquen cap activitat de risc. També es queden a casa. "Em dedico al mateix que acostumo a fer al principi i al final de la temporada d'estiu –afirma–, a la neteja intensiva, a pintar i a les feines de manteniment. Les úniques diferències respecte a altres anys és que ara tinc la companyia del meu marit i no surto a caminar com faria en el cas que no hi hagués confinament".

"També segueixo cursos en línia sobre com gestionar una empresa, cuino i si fa bon temps surto a llegir fora. El cafè a mig matí amb el Cadí al fons no té preu", afegeix.

Els seus sis o set estius al refugi dels Alps li van proporcionar el seu primer contacte amb la muntanya i, any rere any, es va anar aficionant a l'espeleologia, sobretot, i a l'esquí de travessia.

Des que va començar el confinament, només han anat una vegada a Martinet. Normalment, en aquesta època baixen esquiant, però per evitar tant com sigui possible els accidents ara cobreixen l'itinerari caminant.

A l'estiu és possible arribar amb cotxe fins al refugi, per això, abans que comenci a nevar, omplen el rebost amb pasta, arròs i llaunes per a tota l'estació l'hivern.●

Rustigni i fricandó al cor de la Cerdanya

A petició de la FEEC, la Genni, igual que altres guardes, va preparar un plat davant la càmera perquè es difongués a través de les xarxes socials aquests dies de reclusió. Als seus fogons hi va elaborar rustigni, una de les seves especialitats igual que el risotto, el fricandó, l'ossobuco a la milanesa, les mandonguilles, la lasanya, el tiramisú... "Sempre em sorprèn veure com amb quatre ingredients es poden fer mil plats diferents", diu. A l'hivern, quan no és possible arribar amb cotxe als Estanys de la Pera, ella i el seu marit porten cada un dins la motxilla fins a 20 quilos de fruita, hortalisses, carn, ous, formatge... En aquest refugi no contracten transport aeri, ja que no disposen de prou espai per emmagatzemar una càrrega d'helicòpter.